

Tuần Báo Vô Vi

Quy Hội Tình Người

13 tháng 6 năm 2010

Số 101

Thiền Viện Vô Vi Quy Hội Tình Người

51 Malone Rd,

Mareeba, QLD 4880, Australia

Tel/Fax: +61 (8) 9450 7416

Di động: 0422 091358

Email: quyhoitinhnguoi@gmail.com

Website: www.quyhoitinhnguoi.org

Tuần này:

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Hường Tâm
- Vườn Thơ Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy

Tờ báo hàng tuần của Thiền Viện Quy Hội Tình Người dành riêng phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Cứu huyền thất tổ là sao ?
- 2) Bé về Montreal mọi người đều vui và đều bằng lòng ngồi bên Bé, cảm thấy sung sướng và vui tươi là sao ?
- 3) Tâm ma, ý quỷ là sao ?
- 4) Ý quỷ là sao ?
- 5) Lúc này Bé giảng đạo nhiều, phóng điện và viết thơ nhiều hơn xưa là sao ?
- 6) Làm cách nào để giữ và nhớ tâm ?
- 7) Làm thế nào để sửa tánh ?

© Quy Hội Tình Người. All rights reserved.

Ngày 1 tháng 12 năm 1991 1) Hỏi : <i>Cửu huyền thất tổ là sao ?</i> Đáp : Thưa, cửu huyền là thượng trung hạ, ba giới trong tâm người hiền, mỗi giới đều có ba âm, cộng lại là chín giới huyền thiên liên hệ. Người tu thực hành nhập định thì cửu huyền được khai mở, thất tổ thọ thăng. Thất tổ tức là lục căn cộng với phần hồn đều được thăng hoa, nguồn gốc liên hệ với căn khôn vũ trụ, duyên điển đồng thức đồng thăng. Cho nên chư vị Bồ Tát có cho hay, người thực tâm tu thiền ăn năn sám hối, sẽ có cơ hội cứu cửu huyền thất tổ thăng hoa là vậy. Người tu thiền sẽ được phát triển từ trong gốc gác của tâm linh, đồng thức tiến tới vô sanh thực tướng. Người tu phải dốc lòng tham thiền nhập định sẽ rõ điều này, không cần bùa chú tạo tâm ý lại, không bao giờ khai mở trở lại tự nhiên và hồn nhiên được.	Ngày 2 tháng 12 năm 1991 2) Hỏi : <i>Bé về Montreal mọi người đều vui và đều bằng lòng ngồi bên Bé, cảm thấy sung sướng và vui tươi là sao ?</i> Đáp : Thưa, hào quang trong lành vô tư về với mọi người thì mọi người cảm thấy vui, chứ xác của Bé cũng bằng xương bằng thịt như họ vậy. Vui là tâm điển tương giao trong giây phút hướng về đạo tâm. Ở đời này buồn là vì ôm nặng tâm thức ngò vức, mất tự do, làm suy yếu thần kinh của chính mình. Nếu họ chịu thực hành tu học thanh nhẹ thì lúc nào Bé cũng ở bên cạnh họ. Khi họ thực hành đúng thì họ rất bình an, lãnh vực trí tâm của họ sẽ được khai mở, an vui, hội tụ điển quang trong thực hành, hiểu rõ chánh gốc điển tâm của chính mình hơn. Người tu cố gắng hiểu được điểm tâm trên bộ đầu thì tâm ma ý quỷ sẽ không còn nữa?
3) Hỏi : <i>Tâm ma, ý quỷ là sao ?</i> Đáp : Thưa, tâm sợ ma và hắt hủi ma thì hành giả là ma, còn tâm trong lành Từ Bi thanh nhẹ, bừng sáng thì không bao giờ có ma ẩn núp trong ánh sáng, ma chỉ ẩn núp trong bóng tối mà thôi, tức là trước mới có ma.	4) Hỏi : <i>Ý quỷ là sao ?</i> Đáp : Thưa, chọc phá người này người nọ và chính mình không chịu tu tiến, cuối cùng sẽ bị dọa mà thôi. Ý quỷ thì phi không lợi lộc cho tâm lẫn thân, thiếu thành thật với chính mình. Kệ : Phá người hại họ trí sao yên Tự gánh tự mang ý não phiền Hướng ngoại không hành tâm động loạn Lạc đường giải đãi⁽¹⁾ khổ triền miên
Ngày 3 tháng 12 năm 1991 5) Hỏi : <i>Lúc này Bé giảng đạo nhiều, phóng điển và viết thơ nhiều hơn xưa là sao ?</i> Đáp : Thưa, Bé có một mình phát nguyện giúp đời thì Bé cần phải tu nhiều, hòa hợp với điển quang thanh nhẹ và chia sẻ cho bạn đạo đồng hành bốn phương, có cơ hội tự thức khả năng tu học của mọi hành giả tại mặt đất, nhiên hậu tiếp tay đóng góp cho người kế tiếp. Người hành được và đi được, phải thật sự hy sinh cho người kế tiếp. Quả địa cầu tròn, óc của con người cũng tròn, chiều hướng lực học phải được khai thông tự thức duyên đẹp, mỗi tình cao thượng, thăng hoa không ngừng nghỉ, so với Trời Phật thì Bé chẳng đi đến đâu cả, chỉ biết tu tiến là duy nhất mà thôi. Kệ : Thương yêu tạo cảnh đứng ngồi yên Giải tỏa tâm linh giải nổi phiền Trí tuệ thăng hoa hành triền phước Công phu tinh tấn tiến thường xuyên Ngày 4 tháng 12 năm 1991 6) Hỏi : <i>Làm cách nào để giữ và nhớ tâm ?</i> Đáp : Thưa, niệm Phật thường xuyên để giữ và nhớ tâm, mở trí.	

¹ Giải đãi: tâm trạng không tinh tiến, biếng nhác.

7) Hỏi : *Làm thế nào để sửa tánh ?*

Đáp : Thừa, thiền nhiều thì sẽ sửa được tánh nhiều, bớt động loạn và nghiêm chỉnh tu học hơn, mỗi tập quán đều được đổi chiều tiến hóa và khai tiến trong chu trình thực chất, linh cảm gia tăng, khó khăn sẽ không còn nữa, hôn vía phân minh, hành trình xán lạn⁽²⁾. Người không thực hành thiền thì không bao giờ đạt được nguyên lý vô sanh và minh cảm Như Lai tánh.

Kệ :

Kỳ công khai mở trí tâm thanh
Thức giác bình tâm chỉ thực hành
Lý thuyết tràn đầy không chuyển thức
Hành thiền thanh tịnh tiến càng nhanh

² Xán lạn: sáng sủa, rực rỡ.

Thanh Giải Thân Hình (tiếp theo)

...

Cái quần, cái áo, cái kiếng, cây viết, cái gì trước mặt món ăn các bạn mà các bạn đặt vấn đề không để lý giải nó thì tất nhiên các bạn thấy rõ chơn lý rồi. Chúng ta đang nằm trong cái không mà có, rồi trong cái có mà không, nó mới là chơn lý. Còn các bạn nói: tôi bây giờ tôi phải làm điều thiện, tôi mới có chơn lý. Nhưng mà trong cái thiện không thiện mới là chơn lý. Trong cái ác không ác mới là chơn lý. Hỏi tại sao cái thiện không thiện mới là chơn lý? Á! Nó đi làm việc thiện mà ông phải đi tới cực thiện tối đa thiện mới là chơn lý, không có tối đa thiện được. Giúp người có nhiều cách giúp, nhiều khi cho người ta khổ để người ta tiến hóa lên trên kia. Nhiều khi nó gặp một cơn đau đớn đó để nó đau đớn, rồi nó mới hiểu nó để nó tiến hóa lên sửa chữa, nó mới ngộ được chơn lý.

Á! Còn nhiều người nói chu choa thây kệ nó, con tôi nó làm hư, tôi thây kệ nó để chừng nào chừng, nhưng mà tôi không làm gì được ở hành động bên ngoài, nhưng mà tư tưởng của chúng tôi, tôi cũng phải giáo dục nó, phải đưa cho nó trở về cái điểm lành thì nó phải gặp khó khăn nhiều hơn. Khi nó gặp khó khăn nhiều hơn thì nó mới tiến tới tự giác, trong cái thiện mà không thiện thì nó mới tiến hóa được, mà trong cái ác mà không ác. Nó có cái chuyện mình dạy dỗ bằng đủ cách nhưng không được, nhưng phải dạy dỗ nhiều cách khó khăn nữa, họ mới tiến hóa.

Chính quá trình của chúng ta đây, chúng ta thấy rồi, chúng ta gặp nhiều sự khó khăn. Nhưng mà ngày nay tư tưởng chúng ta lần lần, lần lần quân bình rồi, hiểu rõ rồi những cái người mà chửi chúng ta, phá chúng ta, khi dễ chúng ta trong lúc chúng ta chưa có đồng xu trong tay, trong lúc chúng ta chưa hiểu biết gì thì bây giờ ngược lại nhờ những người đó ngày nay chúng ta mới có cơ sở, mới có tư tưởng thiện lành. Thì bây giờ chúng ta trở lại cảm ơn sự ác trước, nhờ đó mà chúng ta tiến hóa. Nhưng mà cái đó nó nằm ở đâu, nó nằm ở trong tất cả thiên ý. Mà chúng ta người tu, chúng ta quân bình được tư

tưởng thì chúng ta hiểu cái tương lai của mọi sự việc. Nhiều khi chúng ta cũng có những hành động để người ta khen và cũng có những hành động cho người ta chê. Nhưng mà trong cái khen chê đó, nó cũng nằm trong chơn lý đối với người tu. Bởi vì họ thấy sáng suốt cái hậu quả của người đó sẽ tiến tới tốt hơn. Thì người tu chơn chánh mà nằm trong chơn lý không phải thiện cực thiện mà ác cực ác đâu, nó một phần nào đó thôi, thiện không thiện mà ác không ác, nó mới nằm trong chơn lý.

Cho nên, khi các bạn hiểu bề mặt phải hiểu bề trái, nhiều khi hành động lời nói của mình, mà người tu nhiều khi nói ra cũng có những cái chuyện không hay. Nhưng mà khi người tu nói chuyện không hay đó nhưng mà nó có tâm tư nó hiểu để dắt người đó tiến tới lên trên cao hơn nữa để cho nó tự giác thì nên nói và diu dắt nó. Các bạn đây rồi các bạn sẽ gặp nhiều chuyện, rồi nhiều khi các bạn nói: Trời ơi! Tôi tu mà làm sao tôi làm cái điều kì vậy. Nhưng mà các bạn tu một thời gian rồi. Phải! Nhờ mình làm vậy họ mới tiến được. Cho nên, mỗi giới đều nhờ sự trau dồi, sửa đổi lẫn nhau để cùng chung dẫn tiến khai minh tâm trí mới đạt tới cái vô vi và đại giác. Cho nên chúng ta nằm trong mọi trạng thái nhưng mà không có quá cực và cũng không có tiêu cực. Đó, cho nên phải biết cái tu mà chỉ lấy cái thanh điền rồi, các bạn mới minh cái đường lối đó. Chớ còn lấy về lý luận thế gian các bạn không bao giờ các bạn minh cái đường lối đó. Nhưng mà lúc nào chúng ta tu, chúng ta thấy ở trong cái nghịch cảnh ở trong cái nguy hiểm, ở trong cái sự bất trắc luôn luôn, nhưng mà rồi cũng qua. Đó, thì thấy cái thanh điền đó ở các giới rồi nó ở trong mọi trạng thái, nó ở trong sự nguy hiểm cũng lẫn cái sự dễ dãi, nó cũng có chung đụng hết thảy. Cho nên, cái thanh điền là cái cao quý.

Mà các bạn tu được phần nào thì nắm đó để tiến hóa, nắm đó để thuận hưởng lên trên, chớ không nên lui bước, rồi cái sự đau khổ giải quyết không được. Nhưng mà trong cái luật tự nhiên rồi các bạn

có tiến hóa không? Vẫn tiến nhưng mà nó chậm đi thôi, nó mất thì giờ của các bạn và tuổi tác không có đứng chờ đợi các bạn để cho các bạn tiến. Cho nên, các bạn phải bị cái cảnh luân hồi giày xéo còn gấp rút hơn bây giờ nữa. Nếu các bạn không chịu tiến về phần thanh mà hướng về phần trược thì luôn luôn nó sẽ bị nặng hơn.

Cảm ơn các bạn.

Thầy: Thấy thằng tịnh là thằng khùng, mà thằng tịnh thấy thằng động cũng là thằng khùng thì nó huề chứ gì nữa (thầy cười) luôn luôn nó vậy hà. Người động thấy thằng tịnh là thằng khùng. Người tịnh thấy thằng động là thằng khùng. Nó mới thấy rõ chơn lý.

Bạn đạo: Trung! Bữa nay vô bài một chút được không? Chứ hai năm mây, bữa nay trở lại rồi khuyên, bàn bạc trong vô vi. Để cho ông Trung phát biểu vài câu đề cho đạo hữu về nghiên cứu chứ!

Thầy: Cứ nói chuyện đi cho anh em người ta hưởng một phần. Hồi nào tới giờ các bạn nói tu nhưng mà không có dịp tu. Mà chính tôi cũng tu nhưng mà tôi có dịp tu, trường chay diệt dục (thầy cười) đúng theo luật tu. Nhưng mà bây giờ tôi mới hạ san đây không biết sao đó. (thầy cười)

Bạn đạo: Bữa nay thấy bà Trung vui vẻ rồi hén. Tôi đã nói cho bài chút đi.

Thầy: Chồng y bị cải tạo. Đi cải tạo, đi học tiến hóa về thân lẫn hồn. Nhưng mà y cứ tới làm khó khăn tôi hoài, treo treo cả ngày, nhức đầu lắm. Bây giờ về đó thì dựa hơi cột mà làm ăn, chớ còn tôi không có biết tới nữa, hồi hoài. Cọp trên rừng không có tắm, dơ lắm bà ơi.

Bạn đạo: Dơ lắm mà ở chung. Hôm nay bà có nguyện nói chuyện vậy không?

Thầy: Cho nên con người được đi cải tạo mới thấy mình có cái óc sáng tạo tự giác, rồi mình thấy cái quá trình tội lỗi của mình có; có thấy, có thấy. Nhiều người ở trong trại cải tạo rồi thức giấc những sự sai lầm đường lối mình đi quá trớn, xa dân tộc, xa tình thương rõ rệt chớ không phải mình tạo được tình thương đâu, đi quá trớn nó xa. Mà trở về với thực trạng là đi trong cái không không, nó không còn cái gì, nó muốn cũng không được nó thì nó nghĩ cái gì, nó nghĩ nó và nó sửa nó để tiến hóa.

Người mà người tu về pháp vô vi này mà được đi cải tạo quý hóa rồi, biết nhiều chuyện trong thức giác tâm tâm nó được dọn nhiều cái chuyện ô trược

trong đầu óc quá trình manh mún⁽³⁾ đủ chuyện, nó dọn hết, nó không có xài nữa cất qua một bên, nó để tu, rồi nó sẽ trở ra thành một con người hiền lương của xã hội rất tốt. Bởi vì hoàn cảnh nào nó cũng ở trong đó hết rồi, khổ thiết khổ, vui thiết vui, nó cũng có hưởng qua hết rồi thì con người được cải tạo thân lẫn tâm, nếu mà có tu quá tốt, quá tốt.

Bây giờ anh Trung cho biết, anh đi cải tạo anh thấy là anh đã học tập rõ ràng chứ không phải không có học, thấy không? Học cái cách làm người, đối xử giữa con người và con người. Nhiều nghịch cảnh lắm, cả triệu cái nghịch cảnh của chúng ta ở ngoài này nhưng mà họ vẫn cười và vẫn chịu thấy không? Nhưng cái đó là cái phần tiến hóa, thấy rõ chừng nào thì mình thấy mình vẫn mình chừng nấy. Nhiều người thấy không rõ, nhiều người không tu không thấy rõ, không có sớm tự giác thành ra bị ở lâu. Khi mà người tự giác, ta cần người tự giác, người tự giác, nó hòa hợp với Trời đất thì chỗ nào cũng cần dùng, ta sẽ về ta giúp xã hội đất nước, quý lắm.

Mà những người mới vô hồi nào tới giờ tập quán sung sướng đi vô cải tạo buồn bực lắm, nhưng mà một thời gian rồi họ thấy cái nếp sống mình phải gần đại tự nhiên hơn. Cái cuối cùng của mình là chết, mình phải ăn năn gọt rửa tất cả những cái gì ô trược mình đã thâm nhập trong đầu óc rồi bây giờ mình bỏ đi cho nó yên. Nhưng mà nó không yên bởi vì cái tập quán nằm nửa đêm nó cứ thao thức, thao thức trong mấy tháng đầu, nhưng mà một thời gian sau rồi hết. Nó cũng như người tu mà nó không có muốn cái gì nữa hết. Bởi vì muốn không được, có đâu mà muốn thì tự nhiên nó là một thiền sư rồi, nó ở trong đó có cái pháp thiền nó quý quá chừng, để tu nhưt.

Cho nên, chúng ta đây rồi có cơ hội rồi tu, rồi cũng có cái chỗ, cái nơi tu. Cái chỗ cái nơi tu, nam ra nam, nữ ra nữ, không có sự lộn xộn nữa thấy không? Nó dễ tu. Trong một thời gian quy định là bao nhiêu năm thiền, lo lao động, lo làm việc, lo xây dựng trong tình thương cởi mở để làm cho khối nham loại được sáng suốt thêm và thương yêu nhau hơn, giúp đỡ nhau hơn trong thực trạng chớ không vì của cải mà chém giết lẫn nhau. Đó, nó mới tiến tới cái cộng đồng vô vi được.

³ Manh mún: tùn mùn, nhỏ nhặt và rời rạc.

Mà lần lần đây rồi chúng ta sẽ có dịp nào rồi mọi sự thông cảm sẽ về với chúng ta. Rồi tới lúc đó nó lại có cái chỗ tu tốt hơn. Đó thì con người nó sống cái đời cũng như là một tiên đồng vui vẻ không có thắc mắc nữa. Ra gặp thì anh nào anh nấy hỏi hôm thiền mấy giờ vậy thôi, cũng không có cái gì hỏi phải không? Thấy khỏe không. Anh nào nặng trước thì nó xúm nhau nó nói một chặp cái hết nặng trước đâu cần kiểm ông Thầy nữa. Ba bốn người nó phê bình chỉ trích một chặp là tiêu cái trước của anh rồi phải không? Anh khai thiết thì tôi sửa cho, chớ có gì đâu phải không? Phải phê bình và tự phê bình đó, cái mục đó quan trọng lắm.

Cho nên, chúng ta có kiểm thảo đời đạo mỗi bữa sáng. Phải kiểm thảo sự sai lầm, chắc chắn là chúng ta có sai lầm, không bao giờ chúng ta không có sai lầm trong một ngày. Tự tưởng nghĩ quấy, hành động quấy. Có! Nhứt định phải có, không phải không có. Mà người ta không muốn tiến tới tự giác và không chịu sửa lấy họ.

Cho nên, người tu nhẹ thì không phải đợi một ngày mới kiểm thảo; giờ trước giờ sau là họ đã kiểm thảo rồi, họ biết. Tại sao họ phải kiểm thảo giờ trước với giờ sau. Hỏi nầy cái đầu tôi sáng bây giờ đầu tôi lu tại sao? Bao nhiêu đó là tự động phải kiểm thảo. Hỏi nầy cái đầu tôi sáng, tôi nhẹ nhàng bây giờ sao nó xuống làm tôi ngực nặng, cái đó là cái sai lầm của tôi, không phải người khác, không phải ai làm cho tôi bức tức hết. Nuôi trong sự ghen ghét trong này, trong cái sân si trong này, nó dòn cục, nó làm cho tôi nặng, nó làm cho tôi tối tăm thấy chưa? Tại ai? Tại tôi, tôi không biết sửa thành ra khi một giờ trước với một giờ sau là nó phải sửa rồi.

Cho nên, người tu nhẹ chừng nào thì càng thấy tội lỗi mình mau nhiều chừng nấy và giải quyết lẹ.

Còn người tu mà chưa có thanh điền, chưa có hào quang trên bộ đầu làm điều sai trong một ngày qua ngày bữa sau mà ngồi một hồi thì tìm chưa ra đó. Còn ở trong tâm tối làm sao nó thấy được, mà ở trong sáng suốt nó thấy liên liên được. Đó, cho nên sau này các bạn đi tới mỗi giờ, mỗi phút thấy sự sai lầm của mình. Thì lúc đó chúng ta làm đâu đó cho nó thanh lọc sáng suốt thì nó đi chỗ mình định không động nữa rồi. Đi tới chỗ mình định không động nó mới thuyết chơn ngôn mà giải ô trước cho mọi người để mọi người tự tiến giải và tự tu thấy không?

Ai có gì thắc mắc hỏi? Ông Trung muốn nói gì cho anh em, nhấn nhủ mấy người tu để người ta.

Bạn đạo: Dạ, kính thưa ông Tám. Kính thưa các bạn, hôm nay tôi hân hạnh được tái ngộ cùng với vị minh sư hằng hằng kính yêu, cùng với các bạn đầy tình thương đã ban bố cho tôi. Tuy hơn hai năm nay xa Thầy, xa bạn nhưng lòng tôi lúc nào cũng hướng về các bạn. Và hằng đêm trong giờ công phu được sự dẫn dắt của ông Tám và của khối vô vi; tôi vẫn thường thường được gần ông Tám và các bạn. Lòng tôi lúc nào cũng cố gắng công phu để đáp lại một phần nào tình thương của ông Tư, ông Tám và của các bạn đã ban bố cho tôi.

Được sự khoan hồng của nhà nước cách mạng cho tôi đi cải tạo hơn hai năm nay để có dịp xét lại những lỗi lầm của mình trong quá khứ. Tôi đã cố gắng rèn luyện bản thân, cải tạo mình để sớm trở thành một con người mới. Với cái phương pháp công phu của ông Tư và ông Tám đã truyền dạy, tôi luôn luôn cố gắng hằng đêm và suốt ngày không dám bao giờ xao lãng và tôi nhận thấy đó là một phương pháp vô cùng quý báu để giúp cho chúng ta mau tiến bộ, mau trở về với cội nguồn. Vì thế hôm nay trong cái khung cảnh thân mật tràn ngập điển lành, tôi xin hết lòng cảm ơn ông Tư, ông Tám đã ban bố cho chúng tôi và gia đình được hưởng nhiều sự may mắn và cũng xin cảm ơn các bạn đã ban bố cho chúng tôi đầy tình thương đầy sự thân mật và tất cả sự giúp đỡ tốt đẹp. Chúng tôi nguyện cố gắng nhiều hơn nữa để theo gót chân của ông Tám để mau tiến bộ và để đáp lại phần nào lòng ưu ái của ông Tư và ông Tám đã dành cho chúng tôi. Xin cảm ơn Đức Phật cùng tất cả quý bạn.

Bạn đạo: Nói như vậy nhứt là một người không có tu mà châm cứu với một người có thiền mà châm cứu thì kết quả của người thiền nó hơn người...

Thầy: Hơn nhiều, hơn nhiều cái phần thanh điển hơn nhiều.

Bạn đạo: Một trăm phần trăm hay hai chục phần trăm, ba chục phần trăm.

Thầy: Hơn nhiều lắm. Bởi vì người mà có điển như tôi, tôi trị cái bệnh khi mà tôi tới tôi ngồi, tôi đứng như vậy đó là cái chuyện ông bà cha mẹ của y cũng được sáng rọi. Nói vậy chớ không phải nói nhiều để kể ơn. Không phải rọi một mình y đâu, rọi hết. Căn nó nặng thùng thẳng cũng thành. Cũng như thẳng Hoài nó bị căn nặng, thẳng thẳng bây giờ nó ý thức tới, nó biết hỏi câu này rồi lần lần sẽ hỏi, nó tới cái cơ duyên nó tới.

Bạn đạo: ... (nghe không rõ).

Thầy: Đau khổ, nó mới bí đường, nó mới hỏi.

Bạn đạo: Thằng Hoài nó đang khảo gia đình. Buồn quá, hai ông bà gây lộn hoài, tôi giải hoài.

Thầy: Sân quá không được.

Bạn đạo: Giải tắt không được phải từ từ, đang khảo mà.

Thầy: Nặng lắm.

Bạn đạo: Thừa ông Tám, giữa con với anh Hoài, ai nặng hơn ông Tám?

Thầy: Chú này nặng hơn, chú này cũng còn nặng lắm.

Bạn đạo: ... (nghe không rõ).

Thầy: Cái nghiệp, cái nghiệp phải trả.

Bạn đạo: Tưởng sao trông cái mặt của anh hồng hào vậy đó, anh mới đi ra ngoài chằm mới được.

Anh còn lo hoài tùm lum tà la, cây kim chằm không cố định, chằm tằm bậy, tằm bạ không hà.

Bạn đạo: Ông Tám sau lúc này đi ra ngoài đường làm như không biết cái gì, cứ đi.

Thầy: Giống ông Sửu, mặt mày đỏ giống ông Sửu.

Bạn đạo: Nhiều khi nó cứ lạc hoài ông Tám.

Thầy: Lạc rồi nó cũng về tới nhà, nó đâu có ngu, thả đi bậy bạ cũng về tới nhà. Nói lạc chứ không lạc.

Bạn đạo: Ông Tám có tính đi thiền đường không? Mười giờ mấy giờ rồi ông Tám ơi.

Thầy: Đi thiền đường làm gì nữa.

Bạn đạo: Người ta trông gặp mặt mà.

Thầy: Gặp mặt làm gì?

Bạn đạo: Ý lại mà. Nói mà không cho ... (nghe không rõ).

Thầy: Đi thì đi.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài Gòn ngày 25/09/1977)

Hướng Tâm

Kính Thông Báo: Được tin BD Phạm Thị Mai (Nhà sách) có chồng là BD Nguyễn Văn Phúc, sinh năm Kỷ Sửu (1949), vừa từ trần vào lúc 22g20 ngày 06/6/2010 (nhằm ngày 24 tháng 4 năm Canh Dần), tại Quận 4, Tp.Hồ Chí Minh, thọ 62 tuổi.

Gia đình và thân hữu của anh chị kính mong BD Năm Châu “Hướng tâm cầu nguyện” cho linh hồn anh NGUYỄN VĂN PHÚC được “siêu thăng Tịnh độ”.

Thành kính biết ơn.

Kính Thông Báo: Được tin BD Phạm Mạnh Hùng, sinh năm Ất Mão (1975) từ trần lúc 3g00 chiều ngày 26/5/2010 (nhằm ngày 13 tháng 4 năm Canh Dần) tại Tân Bình, Dĩ An, Bình Dương, thọ 35 tuổi (cháu của BD Phạm Thị Ánh Hương).

Gia đình và BD địa phương cầu mong BD Năm Châu “Hướng tâm cầu nguyện” cho linh hồn bạn PHẠM MẠNH HÙNG được “Siêu sanh cõi Tịnh”.

Gia đình cảm ơn và kính báo.

Vườn Thơ Bạn Đạo

THIÊN NHÂN

Thế kỷ hai mươi đã phổ truyền
Pháp môn tu tắt trở về Thiên
Tổ sư đắc đạo Đỗ Thuần Hậu
Thế kỷ hai mốt Lương Vĩ Kiên

TPHCM, 04-06-2010
Minh Vô Vi

ĐÒ CHIỀU

Đò chiều Lữ khách, đơi sang sông.
Một chiếc đò ngang, đậu sẵn lòng.
Đưa người qua bên, sang bờ giác.
Đò Ông vui bảo, tiếc gì không?
Nếu còn vọng tiếc, thì quay lại.
Hưởng cảnh thế gian, cảnh trần hồng
Đò chiều nhẹ bước, hoàng hôn xuống.
Hành lý sang bờ, một chữ không.

Củ Chi, 06/11/2001
Bá Tùng

SINH NHẬT & TA

Sinh Nhật ngày này ấy của ta
Thành tâm đánh lễ đức Di Đà
Cho ta một phút tình thương cảm
Đề dạ cả đời thấy xót xa
Thất Tổ là đà nơi chuyển hóa
Cửu Huyền lác đác chôn thặng hoa
Phù sanh ân nghĩa ta gìn giữ
Xuyên khổ qua vui quyết độ tha.

PN. 12/12/2009
Thiền Sinh Phương

DỐC LÒNG

Bao năm Thầy dạy chấp hành, làm
Kinh sách chêm vào luyện chẳng kham
Chạy măn do tâm bàn rắc rối
Không Thầy đạo cả dễ chi cầm
Nhờ Thầy dẫn dắt tu tinh tấn
Pháp có Tổ Thầy đạo thâm thâm
“Khai mở bộ đầu tự động (trai) lạt”
Lo toan tính toán tâm còn tham.

TPHCM, 04-06-2010
Minh-Nghĩa

TỰ GIẢI BUỒN

Buồn đâu chợt đến, giải làm sao?
Bình tĩnh truy ra, tại gốc nào?
Cảm giác vui buồn, từ tự tánh.
Nghiệp trần xưa tạo, cảnh tâm giao.
Sang hèn sanh lão bệnh rồi tử.
Dây mỏng nghiệp duyên, cảm ứng vào.
Ngộ tánh chuyển nghiệp, mê nghiệp
chuyển.
Vui buồn hư ảo, định thanh cao.

Củ Chi, 07/6/2010
Bá Tùng

THIÊN Ý

Đại hội năm nay vắng bóng Thầy
Phân minh đời đạo ý lời Thầy
An bài định trước nay khai triển
Hậu thế khai đàn Trời dựng xây.

TPHCM, 04-06-2010
Minh Vô Vi

KIỆP TRẦN

Sắc đỏ đầy cành hoa phượng nở
Tiết hè lại đến nắng chang chang
Một đời học hỏi bao mưa nắng
Cuộc sống vô thường lại khổ than.

Nghiep định học đời cho vấp ngã
Duyên thiên pháp lý luyện khai hành
Tâm phàm soi sửa chí minh sáng
Hồn giận sân si ta sửa lần.

Diễn diễn tuồng tuồng như gánh hát
Ta ta ngã ngã cũng một màn
Sự đời chỉ thoáng như bèo nước
Xum họp tầm ta bao kiếp trần.

Cà Mau, 31-05-2010
Văn Phong

LƯU LUYẾN

(Thân tặng quý Bạn Đạo tham dự KSC
Thị trấn Tam Đảo Tỉnh Vĩnh Phúc H.N.)

Khóa học Sống Chung đã mãn rồi
Chia tay xúc động dạ bồi hồi
Trở về quê cũ lòng lưu luyến
Nhớ bạn đồng tu gắng đắp bồi.

Cà-Mau (Hòa Thành), 25-03-2010
Phùng Văn Tân

TUYỆT VỜI

(Thân tặng bạn đạo từ Jerneo đến Đất mũi Cà Mau)

Duyên thiên bạn đạo tận phương xa
Vượt khoảng không gian đến mũi Cà (Cà Mau)
Trao đổi cho nhau qua hiểu biết
Duyên này có lẽ định do Cha
Cùng bao bạn đạo đi Hòn Bạc
Đạo cảnh nguyện cho cả bá gia
Cửa biển Gành Hào lại tới nhé!
Hòn Khoai chót Mũi cũng đến nha!

Chúc phúc sinh linh qua ý nguyện
Cầu trời khấn phật đạt yên bình
Cùng chung tạo hóa ta cùng thăng tiến
Tất cả trọn lành đẹp nôi sinh
Ơn cảm người bạn từ xa tới
Tình đời duyên đạo ở mọi nơi
Cà Mau bạn đạo cùng nhau chúc
Ý nguyện Yến Minh quá tuyệt vời.

Cà Mau, 04-06-2010
Văn Phong

DUYÊN THIỀN

Duyên thiên hiểu thức mới hay,
Đường ngay chân lý lời thầy chớ quên.
Mình đây gắng giữ cho bền,
Hồn nhiên ta thức chân nền thiền tâm.
Thiên trời có lúc đổi dần,
Khí thời mưa gió tình mây cũng rời.
May sao tự thức ở đời,
Hạo thiên ta đón sự thời thanh thoi.
Hiểu thấu mọi giới không lời,
Tâm sâu tâm đạo mọi nơi yên lành.
Thân này ta đọa gian trần,
Pháp thầy chỉ dạy thậm thâm.
Gian thời héo úa tan dần,
Hồn nhiên ta thức về tầng cõi cha.

Cà Mau, 20-09-2009
Văn Phong

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 31 tháng 10 năm 1971

Phật sự đăng quang giải trí sâu
Mâu ni mâu nhiệm tiến cao sâu
Thực hư xuất hiện nơi tâm giác
Thế cảnh không gian quả nhiệm màu

Chuyển xoay xoay chuyển đổi đầu
Lục tuần tái ngộ phân màu đấu tranh
Kẻ xưng cách mạng đàn anh
Kẻ xưng chơn đạo chung hành tiên thân
Chung nhau đàm đạo xa gần
Tham sân cũng đứng chung tầng đấu tranh
Chuyển thân lập kế tự hành
Giả chơn lẫn lộn cũng đành phải theo
Tham lam lại thấy mình nghèo
Buông xuôi lại thấy dễ trèo lên cao
Cảnh tiên đủ sắc đủ màu
Thanh cao sáng rọi trước sau dung hòa
Người tu chung hợp một nhà
Trí tâm cởi mở thứ tha đối tình
Trau dồi sửa đổi phân minh
Huyền thiên sáng rọi tâm tình mở mang
Nơi nao cũng sống cũng an
Cũng thương cũng giúp cũng bàn dựng xây
Tâm lo tu tịnh hàng ngày
Giải vây nội loạn ngày ngày tiến tu
Tu cho thoát khỏi oán mù
Gắng tu sớm vượt mọi xu hướng đời
Chủ tâm dẹp bớt lẽ đời
Không không chơn giáo giúp đời an vui.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên